

KSIEGA PATRONA

Dzieciństwo i młodość

Dom rodzinny papieża Jana Pawła II

Karol Wojtyła urodził się w Wadowicach jako drugi syn Karola Wojtyły seniora i Emilii z Kaczorowskich. Ród Wojtyłów wywodzi się z Czańca koło Kęt i Lipnika (obecnie dzielnica Bielska-Białej). Ród Kaczorowskich pochodzi z Michalowa k. Szczepieszyna.

Karol Wojtyła ochrzczony został dnia 20 czerwca 1920 roku. Rodzina Wojtyłów żyła skromnie. Jedynym źródłem utrzymania była pensja ojca – wojskowego urzędnika w Powiatowej Komendzie Uzupełnień w stopniu porucznika. Matka pracowała dorywczo jako szwaczka. Edmund, brat Karola, po ukończeniu wadowickiego gimnazjum studiował medycynę w Krakowie.

*Rodzice Karolka;
Emilia i Karol Wojtyłowie*

Karol Wojtyła w wieku dwunastu lat

W dzieciństwie Karola nazywano najczęściej zdrobnieniem imienia – Lolek. Był chłopcem bardzo utalentowanym i usportowionym. Regularnie grał w piłkę nożną oraz jeździł na nartach. Bardzo ważnym elementem życia Karola były wycieczki krajoznawcze, a także spacer po okolicy Wadowic. W większości wycieczek towarzyszył mu ojciec.

Jego matka zmarła 13 kwietnia 1929 roku, w wieku 45 lat. Trzy lata później, w 1932 r., zmarł na szkarlatynę w wieku 26 lat Edmund, brat Karola. Chorobą zaraził się od swojej pacjentki w szpitalu w Bielsku.

Od września 1930 roku, po zdaniu egzaminów wstępnych, Karol Wojtyła rozpoczął naukę w 8-letnim Państwowym Gimnazjum Męskim im. Marcina Wadowity w Wadowicach. Nie miał żadnych problemów z nauką. Już w tym wieku, według jego katechetów, wyróżniała go także ogromna wiara. W pierwszej klasie ks. Kazimierz Figlewicz zachęcił go do przystąpienia do kółka ministranckiego, którego stał się prezesem. Katecheta ten miał znaczny wpływ na rozwój duchowy młodego Karola Wojtyły.

Podczas nauki w gimnazjum Karol zainteresował się teatrem - występował w przedstawieniach Kółka Teatralnego stworzonego przez polonistów z wadowickich gimnazjów: żeńskiego im. Michaliny Mościckiej i męskiego im. Marcina Wadowity (zobacz też: Teatr).

Kalwaria Zebrzydowska, rok 1930. 10-letni Karol Wojtyła (siedzi) ze swoim ojcem. Nie wiadomo, kim są pozostałe osoby.

*Brat Karola
Edmund Wojtyła*

*Nad Twoją białą mogiłą
białe kwitną życia kwiaty -
O , ileż lat to już było
bez Ciebie - duchu skrzydlaty .*

*Nad Twoją białą mogiłą
o Matko - zgasłe Kochanie -
me usta szeptały bezsilną :
- Daj wieczne odpoczywanie .*

Karol Wojtyła .

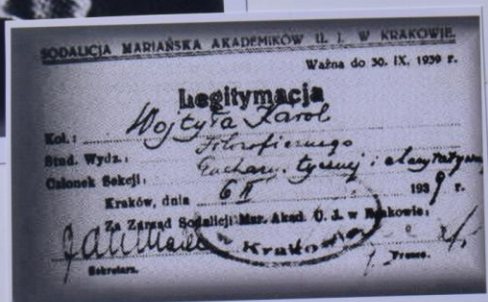
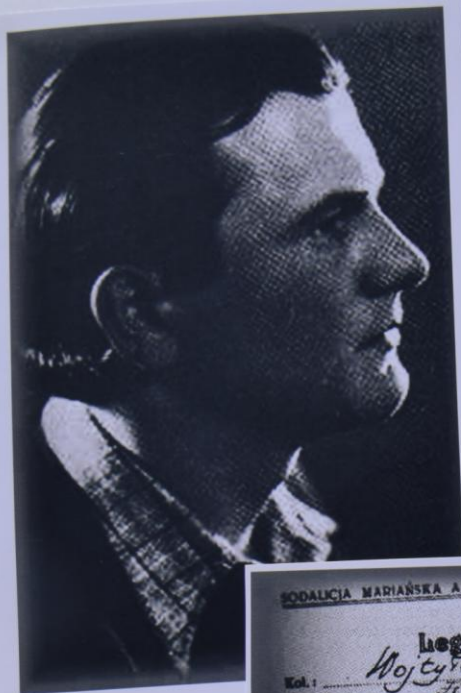

Studia

14 maja 1938 Karol Wojtyła zakończył naukę w gimnazjum otrzymując świadectwo maturalne z oceną celującą, która umożliwiała podjęcie studiów na większości uczelni bez egzaminów wstępnych. Karol Wojtyła wybrał studia polonistyczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Studia rozpoczął w październiku 1938 roku.

W pierwszym roku studiów Karol przeprowadził się wraz z ojcem do rodzinnego domu matki przy ul. Tynieckiej 10 w Krakowie. Czas od października 1938 do lutego 1941 roku to okres wyjątkowej nauki Karola na studiach, spotkań grupy literackiej, a także tworzenia własnej poezji. Dnia 18 lutego 1941 roku po długiej chorobie zmarł ojciec Karola.

Wojna odebrała Karolowi Wojtyłe możliwość kontynuowania studiów, po śmierci ojca zatrudnił się więc w zakładach chemicznych Solvay w Borku Fałęckim. W tym okresie Karol związał się też z organizacją podziemną „Unia”, powiązaną ze środowiskiem katolickim, która starała się między innymi ochraniać zagrożonych Żydów. Na jesieni roku 1941 Karol wraz z przyjaciółmi założył Teatr Rapsodyczny, który swoje pierwsze przedstawienie wystawił 1 listopada 1941. Rozstanie Wojtyły z teatrem nastąpiło nagle w roku 1942, gdy postanowił on studiować teologię i wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie oraz rozpoczął w konspiracji studia na Wydziale Teologii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W okresie od kwietnia 1945 do sierpnia 1946 roku Karol Wojtyła pracował na uczelni jako asystent i prowadził seminaria z historii dogmatu.

Kapłaństwo

1 listopada 1946 roku kardynał Adam Stefan Sapieha wyświęcił Karola Wojtyłę na księdza, 2 listopada neoprezbiter odprawił Mszę św. prymicyjną w krypcie św. Leonarda na Wawelu. 15 listopada Karol Wojtyła wyjechał do Rzymu, aby kontynuować studia na uczelni Instituto Internazionale Angelicum (teraz Papieski Uniwersytet w Rzymie). W 1948 roku ukończył studia – jednak z powodu braku funduszy na wydanie pracy doktorskiej drukiem nie uzyskał stopnia doktorskiego. Tytuł ten został mu przyznany dopiero w Polsce.

Karol Wojtyła został skierowany do pracy w parafii Niegowić na okres 7 miesięcy. Od tego momentu rozpoczął się dla młodego księdza okres wycieczek i podróży z młodzieżą po Polsce. Wolny czas zawsze starał się spędzać z chłopcami i dziewczętami na łonie natury. W marcu 1949 roku Karol Wojtyła został przeniesiony do parafii św. Floriana w Krakowie. Tam też założył mieszany chór gregoriański. Nadal często wyprawiał się na wycieczki z młodzieżą. Podczas wielu wycieczek ksiądz Wojtyła starał się zmylić ówczesną milicję i dlatego zdejmował sutannę i kazał nazywać się „wujkiem”.

Po śmierci w roku 1951 kardynała Sapiehy, Karol Wojtyła został skierowany na urlop w celu ukończenia pracy habilitacyjnej. W tym okresie dużo uwagi poświęcił także pracy publicystycznej. Pisał wiele m.in. na temat chrześcijańskiej etyki seksualizmu. Dnia 12 grudnia 1953 jego praca Ocena możliwości oparcia etyki chrześcijańskiej na założeniach systemu Maxa Schelera została przyjęta jednogłośnie przez Radę Wydziału Teologicznego UJ, jednak Wojtyła nie uzyskał habilitacji z powodu odmowy Ministerstwa Oświaty.

Karol Wojtyła powrócił do przerwanych obowiązków. Wykładał m.in. w seminariach diecezji: krakowskiej, katowickiej i częstochowskiej (mieściły się one wszystkie w Krakowie) oraz na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Jego wykłady obejmowały głównie teologię moralną i etykę małżeńską.

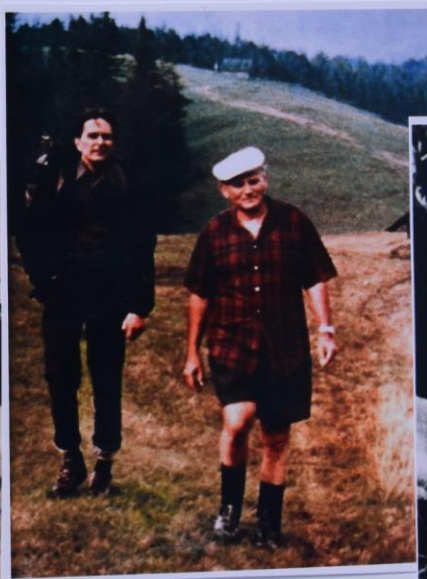
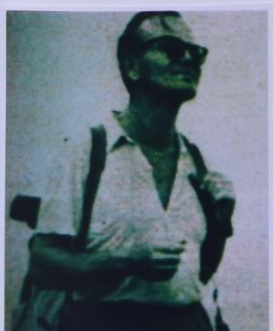

Karol Wojtyła
jako wikary w
Niegowici

Karol Wojtyła –
(Iść pod piarg, iść pod wiatr)

"Iść pod piarg, iść pod wiatr, iść ku burzom
W serce jąć Miarę Miar,
W serce wziąć Wiarę Wiar
Święty Urząd!
Nie wiem, czy dźwigną barki
od wiatru się struny kolebią
Moc wszystką ze mną wyszarpnij!
Otwórz mi żywe niebo! Ziemiolo!
Wianem mnie uwieńcz przez piersi!
Skrzydła porosną na hełmie"

Biskupstwo

Franciszkańska 3. "Okno papieskie" nad bramą wjazdową do pałacu biskupiego w Krakowie

W roku 1958 Karol Wojtyła został mianowany biskupem tytularnym Ombrii, a także biskupem pomocniczym Krakowa. Konsekracji biskupiej ks. Karola Wojtyły dokonał 28 września 1958 w katedrze na Wawelu metropolita krakowski i lwowski, arcybiskup Eugeniusz Baziak. W 1962 roku został krajowym duszpasterzem środowisk twórczych i inteligencji. Na okres biskupstwa Karola Wojtyły przypadły także obrady Soboru Watykańskiego II, w których aktywnie uczestniczył. Już w tym okresie Karol Wojtyła bardzo dużo czasu poświęcał na podróże zagraniczne w celach ewangelizacyjnych i religijnych.

30 grudnia 1963, półtora roku po śmierci swego poprzednika, arcybiskupa Eugeniusza Baziaka, Karol Wojtyła został mianowany arcybiskupem metropolitą krakowskim. W roku 1967 otrzymał tytuł kardynała, a jego kościołem tytularnym stał się kościół św. Cezarego Męczennika.

Na zwołanym po śmierci Jana Pawła I drugim konklawe w roku 1978 Wojtyła został wybrany na papieża i przybrał imię Jana Pawła II. Wynik wyboru ogłoszono 16 października o 18:44.

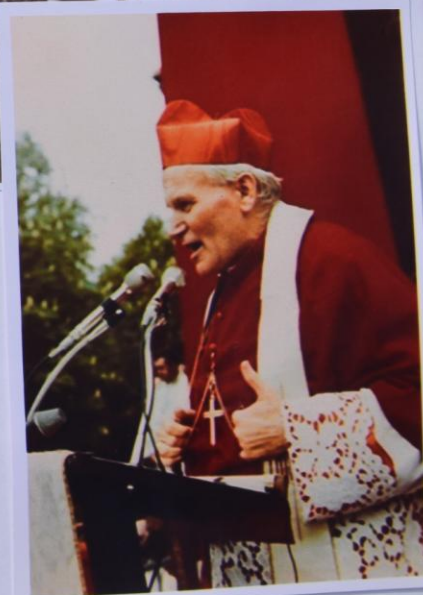

*Kardynałowie :
Stefan Wyszyński i Karol Wojtyła*

*Karol Wojtyła - *** (To przyjaciel)*

*To Przyjaciel. Ciagle wracasz pamięcią
do tego poranka zimą.
Tyle lat już wierzyłeś, wiedziałeś na pewno,
a jednak nie możesz wyjść z podziwu.
Pochylony nad lampą, w snopie światła wysoko związanym,
nie podnosząc swej twarzy, bo po co -
- i już nie wiesz, czy tam, tam daleko widziany,
czy tu w głębi zamkniętych oczu -
Jest tam. A tutaj nie ma nic prócz drżenia,
oprócz słów odszukanych z nicości -
ach, zostaje ci jeszcze cząstką tego zdziwienia,
które będzie całą treścią wieczności.*

Papież – Polak

Jan Paweł II był pierwszym papieżem z Polski, jak również pierwszym po 455 latach biskupem Rzymu, nie będącym Włochem. Wybór na głowę Kościoła osoby z kraju socjalistycznego wpłynął znacząco na wydarzenia w Europie wschodniej i Azji w latach 80. XX wieku.

Papież był także honorowym obywatelem wielu polskich miast.

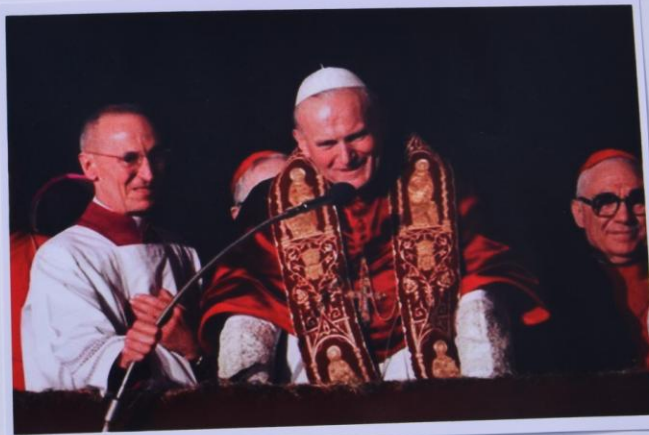
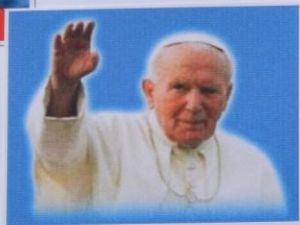
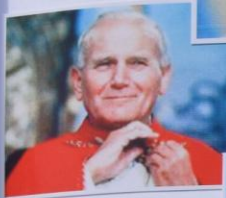
Zamach na Jana Pawła II

papamobile - pojazdu, którym poruszał się papież.

W dniu 13 maja 1981, podczas audyencji generalnej na Placu św. Piotra w Rzymie, Jan Paweł II został postrzelony przez tureckiego zamachowca Mehmeta Ali Agcę. Do tej pory nie wyjaśniono, kto tak naprawdę stał za tym zamachem. Podejrzewano np. że Ali Agca działał na zlecenie bułgarskiej służby bezpieczeństwa, której z kolei zleciła zamach radziecka KGB. Ostatecznie "bułgarski ślad" uznany został za fałszywy. Wiadomo także, że zamachowi można było zapobiec, gdyby nie zaniedbanie i lekceważenie sygnałów ostrzegawczych dawanych przez amerykańską CIA. Papież wybaczył swojemu zamachowcy i odwiedził go w więzieniu. Konsekwencją tego zamachu stało się odtąd opancerzenie

Po trzydniowych obradach, 16 października 1978 r. na Placu Świętego Piotra w Watykanie padły słowa „Habemus Papam”! Po raz pierwszy od 400 lat zabrzmiało nazwisko nie-Włocha, a w oknie papieskiej bazyliki pojawił się Polak, Karol Wojtyła, który przybrał imię Jan Paweł II.

Podróże

Jan Paweł II w Brazylii w 1997

Charakterystycznym elementem pontyfikatu Jana Pawła II były liczne podróże zagraniczne. Odbył ich 104, odwiedzając wszystkie zamieszkane kontynenty. W wielu z miejscach, które odwiedził Jan Paweł II, nigdy przedtem nie postawił stopy żaden papież. Był m.in. pierwszym papieżem, który odwiedził Wielką Brytanię (od roku 1534 Kościół Anglii nie uznaje władzy zwierzchniej Stolicy Apostolskiej). Mimo wielu zabiegów nie udało mu się jednak odbyć pielgrzymki do Rosji, prawdopodobnie ze względu na niechęć ze strony patriarchatu moskiewskiego, który zarzuca Watykanowi

prozelityzm.

Jan Paweł II jako papież odwiedził m.in. Polskę (9 razy), USA (7 razy), Francję (7 razy).

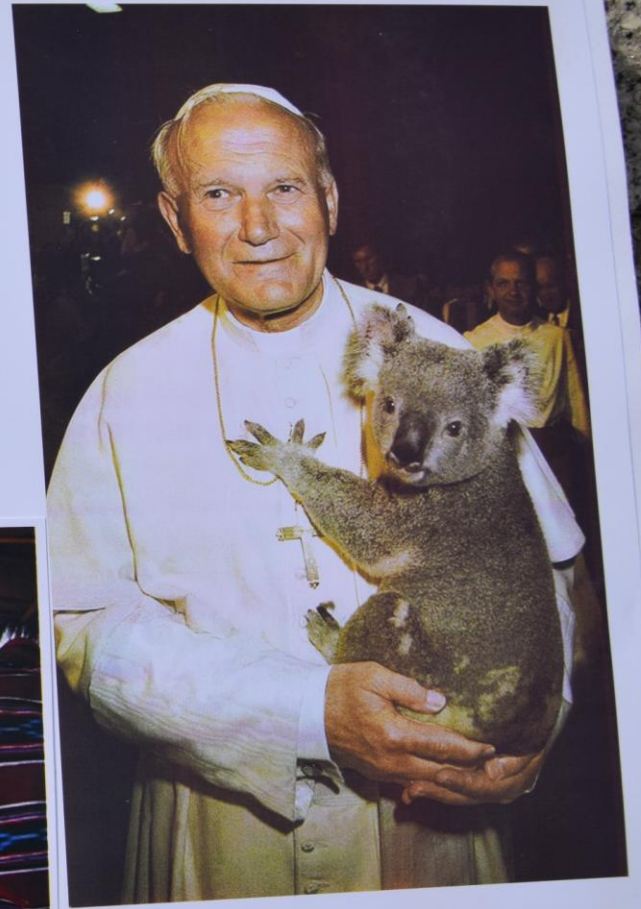
Podróże apostolskie do Polski:

Jan Paweł II w parlamencie RP w 1999

- *I pielgrzymka (2–10 czerwca 1979)*
- *II pielgrzymka (16–23 czerwca 1983)*
- *III pielgrzymka (8–14 czerwca 1987)*
- *IV pielgrzymka (1–9 czerwca, 13–20 sierpnia 1991)*
- *V pielgrzymka (22 maja 1995)*
- *VI pielgrzymka (31 maja–10 czerwca 1997)*
- *VII pielgrzymka (5–17 czerwca 1999)*
- *VIII pielgrzymka (16–19 sierpnia 2002)*

Podróże apostolskie we Włoszech (niektóre):

- 29 października 1978 – Mentorella
- 20 – 22 maja 1985 – Mediolan
- 8 – 10 maja 1993 – Sycylia
- 5 września 2004 – Loreto

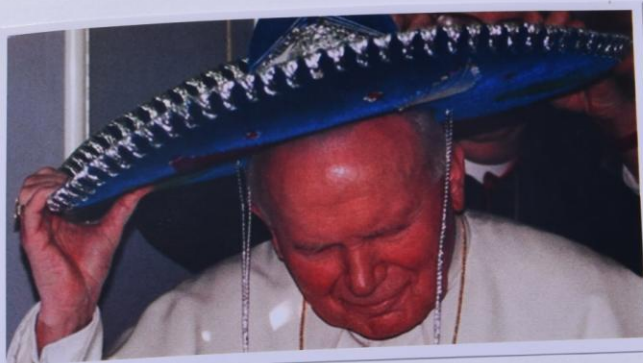
Papież a wyznawcy judaizmu

Jan Paweł II wygłosił wiele przemówień i napisał dużą ilość listów na temat stosunku chrześcijan do społeczności żydowskiej. Skupił się nie tylko na fenomenie holocaustu, ale również na aspektach teologicznych w relacjach między chrześcijaństwem a Narodem Wybranym, rozwijając i wprowadzając w praktykę myśl zaistniałą w dokumencie soborowym *Nostra Aetate*. Wedle watykanistów, należy widzieć w tej papieskiej wrażliwości echa jego przeżyć sprzed II wojny światowej i zwłaszcza z czasów wojennych. Potępił antysemityzm, który nazwał nie do pogodzenia z chrześcijaństwem. W okresie Wielkiego Jubileuszu roku 2000 dokonał historycznego wyznania win Kościoła – w tym win względem Żydów. Ważnymi etapami pojednawczymi były:

- wizyta w Synagodze Większej w Rzymie 13 kwietnia 1986 roku – pierwsza papieska wizyta w synagodze praktycznie od początku chrześcijaństwa,
- pielgrzymka do Ziemi Świętej (20-26 marca 2000), w czasie której modlił się przed Ścianą Płaczu.

Ekumenizm

Ekumenizm w wydaniu Jana Pawła II stał się pojęciem bardzo szerokim, ogarniającym nie tylko jak do tej pory wiernych poszczególnych wyznań chrześcijańskich, ale także członków innych religii i ateistów. W 1999 r. papież ucałował Koran przywieziony w prezencie przez muzułmańskich duchownych. Wiele czasu poświęcił budowie jedności pomiędzy Kościołami chrześcijańskimi. Sam podkreślał także ważność ekumenizmu w jego pontyfikacie, m.in. w encyklice *Redemptor hominis*: nigdy nie przestanę tego podkreślać i będę popierał każdy wysiłek podejmowany w tym kierunku na wszystkich płaszczyznach, w których spotkamy naszych braci chrześcijan.

Podróże papież Jana Pawła II

Jan Paweł II jest pierwszym papieżem, który przekroczył próg synagogi

13 kwietnia 1986 r. Jan Paweł II odwiedził rzymską Synagogę Większą. Podczas przemówienia nazwał wyznawców judaizmu „starszymi braćmi w wierze”. Spotkania z Żydami miały miejsce niemalże podczas każdej zagranicznej pielgrzymki. W 2000 r. podczas pielgrzymki do Ziemi Świętej Jan Paweł II szanując żydowską tradycję modlił się pod Ścianą Płaczu w Jerozolimie, w szczelinie której włożył modlitwę: „Boże naszych ojców, który wybrałeś Abrahama i jego potomków, by ponieśli narodom Two Imię: jesteśmy głęboko zasmuceni postępowaniem tych, którzy w ciągu dziejów spowodowali cierpienia Twych dzieci, i prosząc o Twoje wybaczenie, chcemy zobowiązać się do ciągłego dzieła braterstwa z Ludem Przymierza”. Podczas tej pielgrzymki miała także miejsce historyczna wizyta Jana Pawła II w Instytucie Pamięci Narodowej „Żyd Vashem”.

Zwyczaje Jana Pawła II

2004

Za pontyfikatu Jana Pawła II, dzięki samemu papieżowi, nastąpiły ogromne zmiany w Watykanie, a także w postrzeganiu osoby papieża przez społeczność zarówno katolicką jak i pozostałych chrześcijan oraz wyznawców innych religii. Zaraz po swoim wyborze na Stolicę Apostolską Jan Paweł II nie pozwolił prymasowi Wyszyńskiemu ukłknąć przed sobą. Pierwsze przemówienie wygłosił po włosku, a więc w języku narodu, do którego przemawiał. Do tej pory przyjęte było, że papież zawsze swoje pierwsze przemówienie wygłasza w łacinie. To był dopiero początek wielkich zmian. Należą do nich:

- liczne pielgrzymki (zagraniczne oraz parafii we Włoszech),
 - zwyczaj całowania ziemi kraju, do którego przybywał z pielgrzymką,
 - msze święte dla wielkich tłumów, organizowane na stadionach, lotniskach, placach itp.,
 - wygłaszanie całych homilii lub choćby krótkich sentencji w języku kraju, do którego przybywał z pielgrzymką,
 - udział zespołów folklorystycznych w czasie mszy,
 - spotkania z duchownymi innych wyznań oraz odwiedziny świątyn różnych religii (wyznań niekatolickich oraz niechrześcijańskich),
 - udział w przedsięwzięciach artystycznych: koncertach, występach zespołów, projekcjach filmowych,
 - wykonywanie kapłańskich posług
 - prywatne spotkania z wiernymi,
 - bezpośrednie spotkania z tłumem w trakcie pielgrzymek,
 - żarty i bezpośredniość w kontaktach z ludźmi.
- Wprawdzie już począwszy od Jana XXIII papieżstwo zaczęło rezygnować z niektórych elementów ceremoniału, jednakże dopiero Jan Paweł II zniwelował większość barier, przyjmując postawę papieża bliskiego wszystkim ludziom, papieża-apostoła. Nie zmieniło się to nawet po zamachu.

*..przy grobie księdza
Jerzego Popiełuszki*

*Odpoczynek
nad Morskim Okiem
w Tatrach*

*Za tę chwilę...
Za tę chwilę pełną śmierci dziwnej,
która w wieczność niezmierną opływa,
za dotknięcie dalekiego żaru,
w którym ogród głęboki omdlewa.
Zmieszają się chwila i wieczność,
kropla morze objęła -
opada cisza słoneczna
w głębinę tego zalewu.*

*Czyż życie jest falą podziwu, falą wyższą niż śmierć?
Dno cizze, zatoka zalewu - samotna ludzka pierś.
Stamtąd żeglując w niebo
kiedy wychylisz się z łodu,
mieszają się szczybnot
dzieciocy - i podziw.*

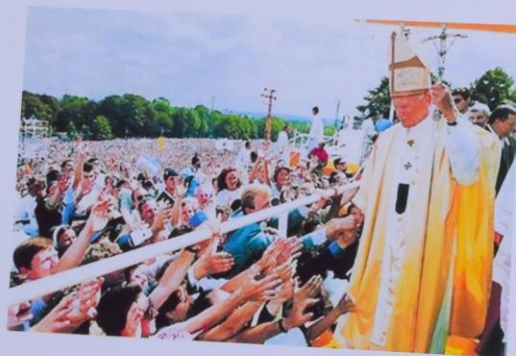
*JP II podczas spotkania z mieszkańcami
rodziny Wadowic, 1999 r.*

Spotkana na placu Świętego Piotra

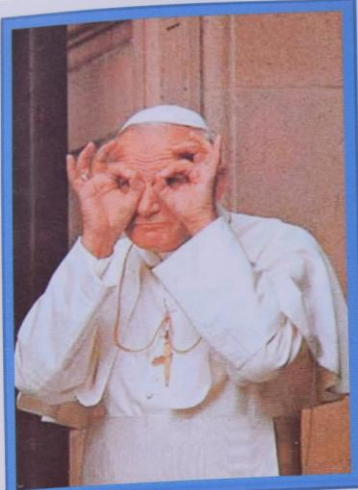
Papież młodych

Jan Paweł II chętnie spotykał się z młodymi ludźmi i poświęcał im dużo uwagi. Na spotkanie w Rzymie 31 marca 1985 roku, który ONZ ogłosiło Międzynarodowym Rokiem Młodości, napisał list apostolski na temat roli młodości jako okresu szczególnego kształtowania drogi życia, a 20 grudnia zapoczątkował tradycję Światowych Dni

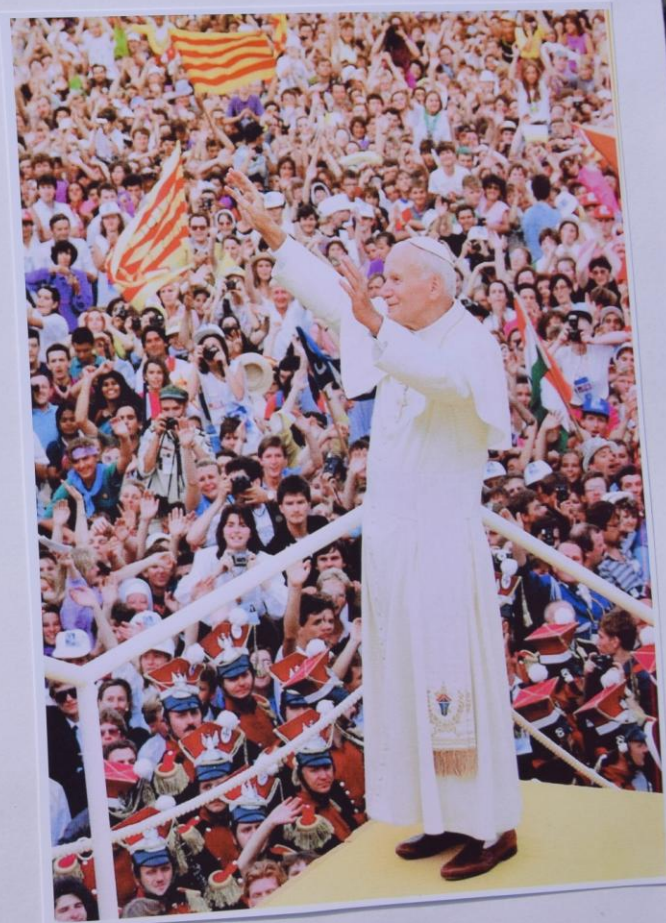

Młodości. Odtąd co roku przygotowywał orędzie skierowane do młodych, które stawało się tematem tego międzynarodowego zlotu, organizowanego w różnych miejscach na świecie (w Polsce w Częstochowie w 1991 roku).

Jan Paweł II - Ojciec młodych

ŚWIATOWE DNI MŁODZIEŻY

Wykładowcy pontyfikatu

Papież Jan Paweł II podczas Audienencji Generalnej w dniu 29 września 2004 na Placu św. Piotra w Rzymie

Od 14 marca 2004 roku pontyfikat Jana Pawła II jest uznawany za najdłuższy, po pontyfikacie Świętego Piotra oraz bł. Piusa IX. Był papieżem przez 26 i pół roku (9665 dni). Długość jego pontyfikatu podkreśla także kontrast z papieżem jego poprzednika – Jana Pawła I – który papieżem był jedynie 33 dni.

Jan Paweł II beatyfikował i kanonizował o wiele więcej osób niż jakiegokolwiek poprzedni papież. Według danych na październik 2004 r. ogłosił on błogosławionymi w sumie 1340 osób. To, czy kanonizował więcej świętych, niż wszyscy poprzedni papieże razem wzięci, jest trudne do dowiedzenia, ponieważ wiele zapisów wczesnych kanonizacji jest niekompletnych, zaginionych lub niedokładnych.

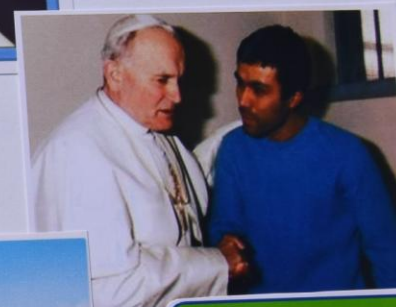
Podczas swego pontyfikatu Jan Paweł II powołał więcej kardynałów, niż którykolwiek z jego poprzedników. Na dziewięciu konsystorzach papież kreował kardynałami 231 duchownych katolickich. Zobacz więcej: Kardynałowie z nominacji Jana Pawła II

Podczas jego pontyfikatu ponad 300 milionów ludzi przeszło na katolicyzm. Osobistym sekretarzem Jana Pawła II przez cały pontyfikat był arcybiskup Stanisław Dziwisz.

Księż
Z OJC

Księża Diecezji Płockiej
Z OJCEM ŚWIĘTYM

Spotkanie z zamachowcem:
Ali Agca

Wierny, osobisty sekretarz PAPIEŻA
Arcybiskup Stanisław Dziwisz

Choroba i śmierć

Krzyże z zapalonych okien akademików AGH w holdzie dla zmarłego papieża (3 kwietnia 2005).

Biały Marsz ku czci Jana Pawła II we Wrocławku. 30 tys. osób uczestniczyło 12 km marszu. (8 kwietnia 2005).

Jan Paweł II od początku lat 90. cierpiał na postępującą chorobę Parkinsona. Mimo licznych spekulacji i sugestii ustąpienia z funkcji, które nasilały się w mediach zwłaszcza podczas kolejnych pobytów papieża w szpitalu, pełnił ją aż do śmierci. Jego długoletnie zmagania z chorobą i starością są osobistym przykładem głoszonych na ten temat poglądów, w których podkreślał godność ludzkiego cierpienia oraz odnosił je do męki Chrystusa. 13 maja 1992 papież ustanowił nawet Światowy Dzień Chorego.

Nagle pogorszenie stanu zdrowia papieża zapoczątkowane było grypą oraz zabiegiem tracheotomii. Zmarł 2 kwietnia 2005 o godzinie 21:37, po zakończeniu Apelu Jasnogórskiego, w pierwszą sobotę miesiąca i wigilię Święta Miłosierdzia Bożego oraz dwa dni przed świętem Zwiastowania NMP (dzień świętości życia, którego był orędownikiem), w 9665. dniu swojego pontyfikatu. Odszedł po dwóch dniach cierpienia, podczas których nieustannie towarzyszyli mu wierni z całego świata, śledząc na bieżąco wiadomości dochodzące z Watykanu.

Podkreśla się, że papież do ostatnich chwil był przytomny. Uczestniczył jeszcze we mszy, odprawianej już w liturgii ze Święta Bożego Miłosierdzia (wigilia),

przyjmując eucharystię i po raz drugi sakrament chorych. Umierał tuż przed jej końcem; trzymając za rękę swojego osobistego sekretarza, arcybiskupa Stanisława Dziwisza, wypowiedział słowo amen. Bezpośrednią przyczyną śmierci był wstrząs septyczny i towarzysząca mu zapaść sercowo-naczyniowa. Były to następstwa infekcji dróg moczowych w osłabionym chorobą Parkinsona i niewydolnością oddechową organizmu.

...Odszedł do domu OJCA....

Pogrzeb

Pogrzeb Jana Pawła II odbył się w piątek 8 kwietnia 2005. Trumnę z prostych desek z drewna cyprysowego (symbolu nieśmiertelności) ustawiono wprost na rozłożonym na bruku placu św. Piotra dywanie. Mszy świętej koncelebrowanej przez kolegium kardynalskie i patriarchów katolickich Kościołów wschodnich przewodniczył dziekan kolegium, kardynał Joseph Ratzinger (jedenaście dni później wybrano go na nowego papieża). Uczestniczyło w niej na placu św. Piotra ok. 300 tysięcy wiernych oraz 200 prezydentów i premierów, a także przedstawiciele wszystkich wyznań świata, w tym duchowni islamscy i żydowscy. W całym Rzymie przed ekranami rozstawionymi w wielu miejscach miasta zgromadziło się 5 mln ludzi, w tym ok. 1,5 mln. Polaków. Po zakończeniu nabożeństwa żałobnego, w asyście tylko duchownych z najbliższego otoczenia, papież został pochowany w podziemiach bazyliki św. Piotra na Watykanie, w krypcie Jana XXIII, beatyfikowanego w 2000 roku. Prosty grobowiec o głębokości 1,7 m, przykryty marmurową płytą z napisem "Ioannes Paulus II 1920-2005", jest spełnieniem zapisu z testamentu, który mówił o "prostym grobie w ziemi". Grobowiec Jana Pawła II znajduje w krypcie w pobliżu miejsca, gdzie według tradycji znajduje się grobowiec św. Piotra.

Procesji z trumną przewodniczył kardynał kamerling, Eduardo Martinez Somalo. W Grotach Watykańskich trumnę złożono w drugiej, cynkowej, którą szczelnie zalutowano, a tę w trzeciej, wykonanej z drewna orzechowego. Do trumny został włożony woreczek z medalami wybitymi w czasie pontyfikatu Jana Pawła II oraz umieszczony w ołowianym pojemniku akt, który zawiera najważniejsze fakty z okresu jego pontyfikatu. Trumny zostały opatrzone watykańskimi pieczęciami. Włożeniu trumny uczestniczyli jedynie najbliżsi współpracownicy papieża, arcybiskupi Stanisław Dziwisz i Piero Marini

JAN PAWEŁ II

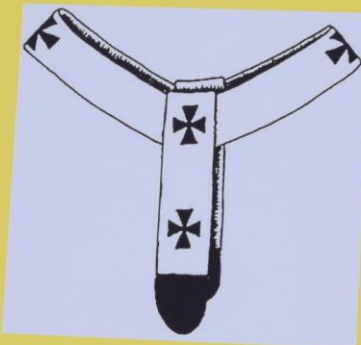
★18.05.1920 †02.04.2005

O Panie, to Ty na mnie spojrzaleś, Twoje usta dziś wyrzekły me imię.
Swoją barękę pozostawiam na brzegu, Razem z Tobą nowy zacznę dziś łów.

INSYGNIA WŁADZY PAPIESKIEJ

Paliusz jest to zamknięta wstęga, szeroka na trzy palce z dwoma pasekami z których jeden opada na piersi, a drugi na plecy. Ozdobiony jest sześcioma czarnymi, wyszywanymi jedwabną nitką krzyżami. Stanowi symbol papieskiej władzy apostolskiej i jest zakładany na ornat w czasie sprawowania liturgii. Utkany jest z białej wełny pochodzącej z baranków, jakie papież co roku błogosławi w dniu świętej Agnieszki, który przypada zawsze 21 stycznia. Wykonana w ten sposób tkanina przechowywana jest w grobie św. Piotra. Paliusz mogą nosić wszyscy metropolici na terenie własnej metropolii. Tym samym paliusz staje się symbolem misji pasterskiej wykonywanej przez osobę go noszącą. Zachowując przepisy liturgiczne, metropolita może używać paliusza w każdym kościele swojej prowincji kościelnej, której przewodniczy nigdy jednak poza nią, nawet za zgodą biskupa diecezjalnego. W ten sposób paliusz jest symbolem łączności ze Stolicą Apostolską.

Mysterium Meum Mihi

Pan, gdy się w sercu przyjmie, jest jak kwiat,
Spragniony ciepła słonecznego.
Więc przypłyni, o światło z głębin niepojętego dnia
I oprzyj się na mym brzegu.

Płoń nie za blisko nieba
I nie za daleko
Zapamiętaj, serce, to spojrzenie.
W którym wieczność cała ciebie czeka.

Schyl się, serce, schyl się, słońce przybrzeżne,
Zamglone w głębinach ocz,
Nad światem niedosiężnym,
nad jedną z róż.

Az dotąd doszedł Bóg i zatrzymał się krok od nicości,
Tak blisko naszych oczu.
Zdawało się sercom otwartym, zdawało się sercom prostym,
Że zniknął w cieniu kłosów.

A kiedy uczniowie łaknący fuskali ziarna pszenicy,
Jeszcze głębiej zanurzył się w fan.
- uccie się, proszę, najmiłsi, ode mnie tego ukrycia.
Ja, gdzie ukryłem się, trwam.

Powiedzcie, kłosy wymiosły, czy wy nie wiecie,
Gdzie się zataił?
Gdzie go szukać - kłosy, powiedzcie,
Gdzie go szukać w tym urodzaju?

Pastorał jeden z najbardziej widocznych symboli kojarzonych z Janem Pawłem II. Jest to laska papieska, symbol następcy świętego Piotra czuwającego nad owczarnią. Jan Paweł II poczynawszy od inauguracji swojego pontyfikatu 22 października 1978 roku używał nowoczesnego pastorału ze srebra, który ma formę krzyża. Jest to replika pastorału używanego przez Pawła VI. Ojciec Święty podpierał się nim idąc w procesji do i od ołtarza, podczas słuchania Ewangelii, podczas Mszy Świętej wygłaszając kazania i udzielając błogosławieństwa. Papież trzyma pastorał w lewej ręce, podczas gdy prawą czyni znak krzyża.

Piuska to mała okrągła czapeczka, nakładana na środek głowy przez papieża kardynała lub biskupa. Mogą ją nosić także zwykli księża. Papież nosi piuskę białą, kardynałowie czerwoną, a biskupi fioletową. Księża raczej rzadko noszą piuskę w kolorze czarnym. Piusek używają także członkowie niektórych starych zakonów np.: benedyktyni, cystersi czy dominikanie. Pierwotnym zadaniem piuski było pokrywanie tonsury na czubku głowy. Dominikanie ponieważ noszą białe habity, zakładają także jak papież piuskę w kolorze białym. Biała piuska jest od lat związana z wizerunkiem Jana Pawła II. Papież nosił ją na codzień, natomiast podczas celebracji liturgicznych zakładał infulę. Do niedawna jednym z symboli biskupa Rzymu była tiara, którą Papież Paweł VI sprzedał, a wszystkie pieniądze jakie otrzymał przekazał ubogim.

Uwielbiam cię...

Uwielbiam cię, siano wonne, bo nie znajduję w tobie
dumy dojrzałych kłosów.
Uwielbiam cię, siano wonne, któreś tuliło w sobie
Dziecinę bosą.
Uwielbiam cię, drzewo surowe, bo nie znajduję skargi
w twoich opadłych liściach.
Uwielbiam cię, drzewo surowe, bo kryło Jego barki
w krwawych okiściach.

Uwielbiam cię, blade światło pszennego chleba,
w którym wieczność na chwilę zamieszka,
podpływając do naszego brzegu
tajemną ścieżką.

Pierścień to znak urzędu i godności biskupa Rzymu. Jest na nim wygrawerowany papieski herb. Po śmierci głowy kościoła pierścień zostaje stopiony i odlany na nowo z wygrawerowanym herbem nowego następcy św. Piotra. Papież posiada też pierścień Rybaka, czyli pieczęć sygnetową z wyobrażeniem św. Piotra w łodzi, wciągającego sieć. Została ona wprowadzona w XIII w. Pierwotnie służyła do sygnowania osobistej korespondencji głowy kościoła. Obecnie używany jest do oznaczania niektórych ważnych dokumentów papieskich. Pierścień papieski kardynał kamerling łamie po stwierdzeniu zgonu urzędującego papieża w obecności trzech innych kardynałów. To znak, że dany pontyfikat dobiegł końca

